

Анализ на Крадецът на праскови

Публикувано от mOn на 12.03.2010

Анализ на Крадецът на праскови

1. Заглавието-метафорични значения

Военнопленникът не е крадецът, който познаваме от Библията. Той търси не само необходимост за оцеляване, но и спасение на самотната си душа по времето на войната. Намира го в лицето на Елисавета и нейното човечно сърце, изпълнено с благородство.

“Ради бога, госпожо... гладен бях”

“Трябваше да ме помолите, щях да ви откъсна каквото пожелаете.”

2. Преображението на Елисавета

Елисавета, “примирената угнетена жена”, потискаща дълго в себе си силна нежност и женственост, заради “всички морални забрани и ...разумни доводи”, носеща маска на византийска светица, наложена от епохата и остарелите разбирания на дедите. След първата среща с Иво на преден план в душата ѝ избликват страстта и любовта, чисто човешката жажда за свобода и щастие, защото без тях човекът не може да се радва на пълноценно съществуване. Тя се преобразява в едно “вярващо, любещо и ликуващо същество...желаше да живее свободно и щастливо”.

“кожата ѝ бе станала гладка и чиста...Очите ѝ светеха с лъчезарна чистота...устата ѝ се усмихваше...загадъчно.”

3. Утвърдени нравствени разбирания - проблематизиране

Елисавета е “възпитана в духа на тогавашния непреклонен, прост и жесток морал”, който осъжда любовта между двамата влюбени, пазещи в тайна едно чисто човешко привличане, заради строгостта на “балканджийската нравственост на дедите” и епохата. Авторът проблематизира сложния морален избор на жената, под властта на деспотичен съпруг, от една страна, и

жадуваната искрена любов на чужденеца от друга .

“мисълта да напусне съпруга си...без никакви угризения”.

4.Чужденецът Обретенович

Той не е чужд само по народност, душата му, понасяща глад, мизерия и студенина , е изгубена из лабиринта на живота в едно войнстващо време, търси спасение с любов и човешка подкрепа.Елисавета не спасява само неговото съществуване, но и душата му на скитник и пленник. “така живеят пленниците...много по-ужасно”.

5.Любовта и отчаянието в повестта

Отчаянието се открива в обречеността на една красива и истинска любов, когато пътищата на две човешки съдби, вплели се в едно, се разделят заради остарелите канони на времето. Повестта ни представя една мечта за свят, в който силата на човешката любов може да преодолее предразсъдъците и отчаянието.

“Може би не ще дойде повече”

“Днес аз съм луда”

“но тя знаеше,че той пак щеше да дойде,и това я изпълваше с радостна тревога.”

6.Срещата между Елисавета и Иво в 6-та част - мотивите за светлината и мрака

Много от мотивите, оформящи сложния възел на драматичните противоречия, са изразени също с описания - било на пейзажа, било на обстановката и героите, на живота в полуделия от тревога град. В 6-тата част от повестта мотивът за светлината е изразен от силната и чиста любов на героите, а мракът е породен от невъзможността да са заедно , от страха , който изпитва Елисавета.

7.Любовта

Пламналата любов между двамата влиза в противоречие с обстоятелства, които ѝ придават особен,съдбовен характер, правят я невъзможна.Любовта им е свързана както с душевна и духовна близост, така и със сетивната наслада от собственото тяло и от скрития в него живот.

EasyTrader incorrect code. Possible reason: wrong domain, rejected web page, rejected affiliate, modified code, etc.

8.Войната

Цялото действие на повестта се разгръща по време на войната.Омразата е възникнала на националистическа основа, наскоро преминала в лична ненавист.Защото войните, националните вражди и следващите от тях катастрофи не са никакви абстрактни понятия.Те засягат личния живот на човека, изкривяват и променят съдбата му.

9.Портретите на героите

Авторът е изградил портрета на пленника с няколко простички думи, които дават ясна представа за неговата физическа външност и душевността му : "Краката му бяха боси и одраскани.Беше мургав и колкото да бе отпаднал и нечист, личеше,че е хубав мъж.Къдравите му, отдавна неподстригани смолисточерни коси и неговите големи очи, които гладът беше направил блестящи, му придаваха вид на избягал каторжник". Докато авторът се е постарал с описанието на Лиза да ѝ придаде светлина и на външността, и на душевността : "Тя седеше на ниско столче пред вртата,облечена в светлосиня рокля,с широки ръкави,през които излизаха нейните ослепително бели,разголени ръце.Къдравата ѝ коса,златиста и буйна,лежеше разчесана в скута ѝ.....дълбоки сини очи,изпълнени с мека светлина и тъга."

10. Кинематографични похвати - промяната на ракурса , осветлението и плана на изображение

11. "Раздвояването на повествователя"

Ако разгледаме внимателно структурата на повестта, ще забележим, че разказвачите всъщност са трима.Първият , условно да го наречем "автор", е младият човек, който се връща в родния си град и воден от спомените, отива да се сбогува с бащиното си място, което току-що е продалл.Вторият разказвач е старият учител, чиято вила е съседна едновременно на полковнишкото лозе и на лозето на първия разказвач.Част от историята е разказана през неговите очи.Но истинският автор си остава Емилиян Станев.

12.Природата и човешките състояния

Авторът използва широко разпространения похват когато ,за да подчертае силата на чувствата, природата е в унисон или контраст със съкровената душа на човека. Влюбената Елисавета лети на крилата на истинската обич, когато е желана и обичана.Неслучайно тя вижда , вече влюбена и романтична , живота през призмата на радостта и щастието, когато с възражданеното на една красива природа се събужда и женското начало у героинята , жадуваща любов:

"възраждаща и обновяваща сила"

"липата бе станала за нея живо същество...дълтгатаа мощна сянка надървото...като черна мантия"

"околния пейзаж ѝ сега ѝ се струваше нов...вляла в природата нова красота"

13.Стихийността на човека и овладяността

Във всеки от нас се крие по една дива и жадна за любов душа, за страст и щастие.Когато е влюбен, човек не само губи представа за реалността, потопил се в магията, но и проявява тази душа, това усещане за стихийност.Според морала на времето и средата Елисавета трябва да е пример за типичната сдържана и овладяна в страстите си жена , в контраст с преобразената.Бурната тайна авантюра на двамата с пленника, избухналият пожар на любовта под липата, когато се срещат не само два погледа, но и две жадуващи обич сърца.Елисавета не би могла отново да се съпротиви срещу избликналите толкова силни чувства, по-силни и от самата нея.

“кръвта ѝ пулсира в слепите очи и устните ѝ съхнат...И когато го видеше,преставаше да диша”

14.Природа и цивилизация

15.Раздвоението-връзка с лирическия герой на Дебелянов от “Скрити вопли”

Вечният жетейски въпрос пред човека и сложността на избора отново са заложени в творбата - сходството с Дебеляновите “Скрити вопли”.Личността отново жадува свобода и право на щастие, които Елисавета открива в споделените мигове с пленника, свалила оковите на родовия разум и морал, отдала се на чисто човешката жажда за нежност и обич.Лирическият герой на Дебелянов също търси щастието извън границите на рода, в несигурния свят, но докато той осъзнава , че “да се завърнеш”е най-големия блян на душата по изгубеното щастие, Елисавета е убедена, че се обрича на една красива любов, прекращаваща родовите повели, но заслужаваща всички жертви и терзания. За нея това е единственото правилно решение.

“О,скрити вопли на печален странник”

“появяваше си мисълта да напусне съпруга си и да замине с пленника, където той пожелае,без угризения”

16.Връзка с “Потомка “на Елисавета Багряна

Жената в “Крадецът на праскови” е под властта на остарелия морал и принципи на рода, когато е лишена от личен избор, изразяващ се в стремеж към свобода и щастие на отделния човек.Елисавета не иска да се превърне в част от “тия покойници” - дедите ѝ, забраняващи “всички удоволствия на живота”, в онези “мрачни образи на византийски светци”, защото е усетила вече любовта и сърцето ѝ жадува за любимия , въпреки повелите на родовия свят и разума.В “Потомка” жената не скъсва връзка с дедите си, почита и се гордее с кръвта си, но вече е независима и страстта ѝ към авантюрите и тръпката в живота ѝ надделяват във волната ѝ душа.В съзнанието на Елисавета се борят две същества, два мирогледа за правилната постъпка ; конфликт, възникнал отново от несъответствието между гласа на сърцето и този на “примирената,угнетена жена”.Тя е готова обаче да последва пътя на любовта и страстта, да се отдаде без “никакви угризения на съвестта” на света на властваща нежност и любов, където са двамата с Иво.

“Това...бе разбудило нейната женственост,потискана и незадоволена”-

“...В мене бие древна,скитническа,непокорна кръв..”

“някогашната Елисавета с нейната пропиляна младост”

“да напусне съпруга си и да замине с пленника”-“може би прабаба тъмноока,...е избягала в среднощ дълбока с някой чуждестранен светъл хан.”

17.Свобода и избор в повестта

Свободата в повестта се изразява в правото на лично щастие на жената в тежкото време на

война.Елисавета дълго е потискала женствеността и чувствената си нежност .Сваляйки маската на благоприличието , което се очаква от съпругата на полковника, героинята осъзнава сложността на моралния си избор и правилността на пътя , който ще поеме.

“появяваше се и мисълта да напусне съпруга си и да замине с пленника”

Елисавета като всеки човек се нуждае от свобода на чувствата , в тяхното изразяване и споделяне с любимия човек.Пренабрегването на това право години наред е в конфликт с преобразената жена и е причината за спора ѝ със самата себе си.

Анализ на Крадецът на

Powered by

Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024